ஒவ்வொரு பாடலையும்
தின் கிளையே மேலுக்கு முந்தும் புதிதாக
ஊர் கூடத்தினரேந்து நம்மையுந்தத்
கிலேச்மனன் எனவாவது தோன்றி
கூறுன், உள்ளத்தையே முதுவதும்
கொண்டு கொண்டு மகிழுன் அ
ழைக்கிமமனே அவன் வருகுன் கடை
கியான் ஒரு கேள் அவனை அணுகும்
வேறு அவன் மறைந்தே போய்
விடுகுன். என்றும் அழகுக
வுகத்தி மாண கிள்ளவுக்கு நம்
வடுக்கைகளில் புகுந்து ஓட்டு
ஒன் ஆகுன். ஆப் வேர்கிறதாட
கதும் அதுற்றுமே மகிழ்வு வளர்
க்கொண்டே போகாது.

கிள்ளை வேட்கை (பாடல்)

மலைச் சாரலில் உள்ள காடுகளில் ஓடை
கள் தான் என்றும் நதி நீர்ப்பெருக்கு ஓடுவதை
ப்போல் வளர்ந்து வளைந்து ஆடியுடன் ஓடுகி
ஏடும் அற்புதக் காட்சி.
மாளிகையான் அந்தபுரத்தில் ஊறுகிய பெரிய
கிள்ளி மணம் மிக்கே கீர்த்தி வளையைப்
பயிலியுமாம். சுற்றிலும் அதன் கிளிகளும் புன
லைவளை வீசும் அந்தரங்க அறைகளில்
வர்ணக் கிப்பாவர் மாலையு கிள்ளையென்னுகி
ன் மீது நீர்ந்த வண்ணம் மாலையிக் கேட்
டு அமர்ந்தபடி கிளிமென் பாதங்களை வழி
கேடும் நீர்த்தாளின் தோய்த்துக் கொண்
டே, அமர்ந்து ஸ்நானம் செய்வதில் பொ
ருட்டு இதற்பகுதியை அமைத்து வைத்
திருக்கிறாரு குமுத்து கதவு உறும் தூர
நீர வளத்தின் "கிளுகு" கிளை படுவாள்
அந்தப் பொய் விடு உயிரோன்ன மகிழ்தலைவ
மேன் ஏன்னை ஒரு மேனத்தின் ஆழத்தில்
கொஞ்சி கொஞ்சி மகை ஆர்ண்டுக் கொண்டு
வர்ந்து.
ஒரு நாள் மேன் மகிழ்வாயமான் கிருக்கி வாட்டான்
மகிழ் அரசுதின் தூடரங்கள் மெல்ல கிழ்
தரை வருவுத்து.
கிதுவத்தான் ஒரு குரிப்பு. அது யாத்தினுடா,
கிள்ளது கிளியமனுடா, கிளியே நீயுடனுடா
ஆதாவன்று தாயகத் தொல்லையுமுது.
மறந்து போன ஒரு ஊடு வேய்த் தோர் வேர
ஏன்னை மகிழும் பொருது இதோன்றி மறைந்து
வாட்டது, ஏன் மேன் உரையிக்கு வண்ணம் மன
ஆக் தேர்தலுமான் உரத்து கிரிப்புடன் நிறுவ
கிதத்தாக் குரையாத்தாயு அந்தமாய் வழுவான்
கிளைத் தேடைகளிய் பாடுகிறது கொண்டு ஏன்
பாடுக்க தரும்பு போல் கிப்தி மே வாரான்
கிதுமனாம் கிளிகளின் கவர்தது கவரவதுபோல்
கிளிகள் மேலும் ஒரு கிது தேக்கள் அவர்கள்
மனைக்கே போயமை.
மாலியுள் அகர்ந்த அந்த மாலை மலர்களின்
வண்டுமை ச் சுதுத்தினேன். கடகடவென்று
கிப்தும் காட்டத்தின் துயிலைக் கலைத்தது.
அறையான் நான் நுழைக்கான் ஏன் உ
ணும் வாதிர்த்திட்டது. பாலோர் முண்டு
நாதுபக்கத்துக்கிதுவுள் வழியாக ஏம், தமா
ரு நாட்டு மேமகளுக் ஒடு மறைந்து கொள்
வது போன்று அமாரு ஒய் மாரு பாரப்பு
ஏன் மயக்கம் கேட்டு கொண்டு. வெகு நான்
கு வைத்தேன் அந்தான் மேல் மணம்
மெமென்று ஏன் நாசியை வருடுமாம் சேர்
ந்தது. எங்கேயோ ஒரு மக்கம் மயாந்கன்
கொஞ்சும் நாதம், கிவாருடுமும் கலிரு
நாயகத்தின் கதவுகளை ஏன், தொலைவில்
ஊர் கூடத்தில் நாழிகை அறைக்கும் மணி
மான் வெங்கலக் கிதல்.
கந்த வாழ்வு மெல்லாம் பனிமேட்டத்தின்
கானுமல் உண்மைகள் - புதுமைகளும்
அவ்வளவும் மையும் ஏன்கே பாலைக்க
ளாகுனை.
நாகுகிர் தூரும் ஊர் ஊர்ன்று, மெல் விறுக்
தாரும் ஒரு யாரதின் இமுனை கண்டோ
கேட்டோ அறுபவத்துதுகிர்கு கொகத்
திகளா அல்லை மாயா உலகிலா வெ
கே தெரிந்து அந்து தூரமுக அல்லுமுந்
து வாட்டது. கிடு வுணை பகுந்து ஆ ஆ
ஆ ஆ ஆ வெளிக்கும், சுற்று துயத்து
துடனே அறையுன் எழுப்பப்பட்டது.
அவன் அவரம் கேட்க. மெல்லை யட்டுக்
இனை மேலம் தலைவக் கள்ளன் ஆதுக்கி
யது போன்று அவனது கட்டிலு வெளிய
பட்டது. கேத்தை மெல்லை புர்கி மறை
த்துக் கொண்டு நுக்கத்து. அறைக் கதவில்
ஒரு பக்கிவா.
கேட்டு கிறத்தின் பாயமுமான பேர்ட்
கொண்ட தலைக் வைத்து தீட்ட அனி
ந்து அடுகிய கிறுகுறு கொண்டு வ்ண
மகிழ் (வெள்ளவட்) பருதி வேயிலு ஸ்ல
மாவத்துடன் பருக் ஒப்பனைக் கண்ணுள்
தேனை. அதன் தலிபமாக ஒரு கிது கிழ்
மன் தூவத்திலும் கண்ணுடி கொண்ட
மதும் உருக்கிய மெல்லிய உயர்ந்
து பூமும் வைக்கப்பட்டுகிறது. அறை
யாகுக்கு ஒரு வாத அந்தி ~~[illegible]~~ தூபம்
மெல்லிய சிறுவாக வாயாகத்துக் ஏ
ண்டுருக்கிறது. மயக்கத்தை உண்டாக்கி
ய அதன் சுகந்தம்
ஒரு அரவம் கேட்டது. கீழ்வானில்
வைகறை ஏன். கேய்மனைகு தூக்கம் ஏ
ட்டு போன்று கோயான் மையோ ~~[illegible]~~
கிறும் கொண்டது. அவன் மேலும்.